

היה רוצה לעבוד, להרוויח, לחיות. "אי-לו רק יכולתי להשתכר ששים ל"י לחודש הייתי מטייל, מתחתן, מחפש מקום אחר ולא איכפת לי אפילו לזכות בפרס בן-גוריון עבור עשרה ילדים. אך לפני הכל הייתי רוצה לצאת מכאן. נמאס כבר לחיות בשכונה הזאת, בסימטאות ובבוץ, בצריפים הקטנים."

"זה עוזר לשכוח..." ומה סיכויי להגשים את שאיפתו? ראובן אינו משלה את עצמו. הוא איש מעשי מאוד, מעשי עד כדי ציניות.

"רק אם יתחלף גלגל המזל, ישתנה מצבנו, והוא מצביע על צעירים היושבים בבית-הקפה הרועש. "ובינתיים... שותים קצת. כשתנאי החיים עצמם אינם מספקים את השמחה והאושר פונים לבקבוק. זה עוזר קצת..."

"אתה רואה את כל הבחורים הללו? הוא שואל. אלה הם בחורים זהב. כולם מאה אחת, אחד אחד. אם תדבר אתם יאמי-רו לך כולם שהם פושעים ושוודדים שהמש"טרה רודפת אחריהם. אבל אל תאמין להם. זה רק כדי לא לאכזב את "התייר" הבא מן החוץ לבקר את "שכונת העולם התח"תון". לאמיתו של דבר הם כולם כמוני, בחורים שאין להם מה לעשות. יושבים בבתי-הקפה, משחקים שישביש או דומי-נו ומאזינים לתקליטים ערביים. אבל האמן לי, היו שמחים מאוד אילו היתה להם אפשרות להיות במקום אחר."

"מפלגות? הכל זבל אחד." לפני הבחירות נזכרו פתאום נואמי המפלגות כי קיימת שכונה בת רבבות תושבים ובאו "להציע את סחורתם".

אולם בשביל ראובן, כל זה מחוסר עניין. מה עשו הפוליטיקאים בשבילנו? הם מבטיחים הרים וגבעות, אבל חכה ור-ראה מה יהיה אחרי הבחירות. הם לא יע-שו כלום. וזה מובן, כי אין הם גרים בשכונה. הם לא ירגישו טעם בוץ ולחות בעצמות מהו. להם יש מכונות פרטיות, והם מגיעים לשכונה בלי לעמוד חצי שעה בתור לאוטובוס מס. 14 — קופסת סרדינים על גלגלים! הם רק יודעים לנאום ולהבטיח וכולם מבטיחים אותו דבר. לפני המלחמה הייתי חבר אצל פעיל. אולם עכשיו זה לא מעניין אותי מי ומה הם. בשבילי הם כולם זבל אחד!"

נוער ללא מחור? וזה דבר טבעי, כי לראובן יש דאגות ושאיות אחרות מאשר ליתר הנוער. את אשר הוא מעמיד לו כמטרות-חיים, כשאיפה עליונה, מקבלים בחורים אחרים כזכות מובנת מאליה.

הם גמרו את בית-הספר העממי ולרוב גם בית-ספר תיכון, ואילו הוא נאלץ להפ-סיק את לימודיו בכיתה ה', כי היה צריך לעבוד. ומאז היו החיים למאבק אחד גדול. "אפשר להשתדל ולהחזיק מעמד שנה, שנתיים או אפילו שלוש. אך כשאין כל עו-רה מן החוץ, כשהקלפים נגדנו מהתחלה, מה אפשר לעשות? מה יכולים אנו לע-שות לשנות את גורלנו, גורל נוער אבוי, נוער ללא מחור?"

השערווריה ששמה "קו 14". מי שלא נסע לשכונת התקווה, אינו יודע מה פירוש המילים "קו 14". החל בתור האינסופי המודרב במשך כל היום ברח' לוינסקי, הצפיפות והצעקות וכלה במחנק האוטובוס. ככל הישוב, מקדיש גם "קו" לשכונת התקווה שרות מסוג ב'.

הלישכה פגורה והעבודה מקרית

הבסיס : בית-קפה. ראובן וחבריו "הורגים" יום במישחקי "דמקה" ודומינו.

כל הרלתות פגורות בפניו. לאן שיפנה, אין עונה. במק-לחשוב על דברים נעלים, חייב ראובן בוסים בן שכונת התקו-לדאוג לזכויותיו האלמנטריות ביותר: עבודה, פרנסה ומק-לחיות ברווחה. "כשרק שומעים שאני גר בשכונת התקווד-אומר ראובן, "מיד משתנה כל היחס אלי. מתיחסים אלי כ-אדם נחות דרגה. זה הגיע עד כדי כך שהרבה ילדים של-מחביישים בשכונתם ומוסרים בבית-הספר כתובות מזויפן

ארוחת-בוקר בעשר. רק כשכל המשפחה כבר יצאה לעבודה הוא קם ויוצא לרחובות. אם מוקדם עדיין ללכת לבית-הקפה, הולך ראובן להסתכל בתמונות הקולנוע, מדבר עם מכרים, או מחליף דברי בטל על הגעשה עם בנות השכונה.

מוצאי-שבת על שפת הים. כשאין הרבה כסף בכיס, אי-אפשר לבקר במקומות רבים, ומסתפקים בשיחה ארוכה על הטילת.

בילויים. בערב יושב הוא — לפעמים — עם חבריו עליד כוס-בירה. אכן רק הבקבוקים יכולים לספק מעט שמחה ומצב-רוח.

